

Родителите кои мислат дека неуспехот е штетен за учењето имаат деца кои мислат дека способностите се фиксни

Децата подобро реагираат на неуспесите ако веруваат дека способностите и интелигенцијата можат да се развијат, односно кога имаат „развиен мисловен склоп“, наместо „фиксен мисловен склоп“. Ова веднаш го покренува прашањето како да се негува развојниот мисловен склоп кај децата.

Досега многу внимание се посветуваше на тоа како да се пофалат децата (подобро е фокусот да биде на нивниот труд и стратегии, наместо на нивната способност), но не и на другите важни аспекти. Изненадувачки, мисловниот склоп на родителите (развиен или фиксен) изгледа како да не е поврзан со мисловниот склоп на децата. Новата студија во *Психолошка Наука (Psychological Science)* предлага дека ова е резултат на тоа што децата не можат да одредат каков ментален склоп имаат нивните родители. Наместо тоа, детските сфаќања за способноста се поврзани со тоа како нивните родители гледаат на неуспехот.

Психолозите од Универзитетот Станфорд, Кила Хаимовиц и Карол Двек анкетирале 73 дијади родител-дете. Ставот на децата за способностите не бил поврзан со ставот на родителите. Но, родителите кои на неуспехот гледале како на шанса да се научи, тежнееле да имаат деца кои имаат развиен мисловен склоп, додека родителите кои на неуспехот гледале негативно и како пречка за учење тежнееле да имаат деца со фиксен мисловен склоп.

Зошто ставовите на родителите кон неуспехот наизглед се поважни од ставовите на родителите кон способноста? Ова е така заради она што е видно за децата. Понатамошните анкети на повеќе деца и нивни родители покажале дека децата не знаат дали нивните родители имаат развиен или фиксен мисловен склоп, но се свесни за ставовите на родителите кон неуспехот. Покрај тоа, децата кои мислат дека нивните родители имаат негативни ставови кон неуспехот и самите тежнеат да веруваат дека способностите и интелигенцијата се фиксни.

Изгледа дека ова е резултат на тоа што родителите со негативни ставови кон неуспехот реагираат на неуспесите на нивните деца на карактеристичен начин, на пример ги тешат и им кажуваат дека не е важно што им недостасува способност, што веројатно го поттикнува верувањето кај децата дека нивната способност е фиксна. Родителите со попозитивни ставови кон неуспехот, за споредба, тежнеат да ги охрабруваат нивните деца да ги користат неуспесите како шанса да научат или да добијат дополнителна помош – пристапи што охрабруваат развиен мисловен склоп.

Финална студија тестурала дали ставовите на родителите кон неуспехот навистина предизвикуваат промени во начинот на кој што нивните деца реагираат на неуспесите. Над сто родители пополниле он-лајн прашалник со содржина конструирана да поттикне или негативни или позитивни ставови кон неуспехот. Следно, родителите требале да замислат како нивните деца доаѓаат дома со незадоволителна оценка и требало да кажат што би помислиле, како би се чувствувале и како би реагирале. Родителите што биле поттикнати да гледаат на неуспехот како штетен за учењето почесто одговорале на неуспехот на нивните деца така што кај нив негувале чувство дека способностите се фиксни – се грижеле за способностите на нивните деца, или ги тешеле децата зашто имаат мали способности.

„Нашите наоди покажуваат дека родителите кои веруваат дека недостатокот е лошо искуство имаат деца кои веруваат дека не можат да ја развијат сопствената интелигенција, “ – велат истражувачите. „Со воспоставување на оваа врска, правиме чекор напред кон разбирање како се развива мотивацијата. Можеби не е доволно родителите да се учат на развиен мисловен склоп и да очекуваат дека тој природно ќе се префрли и на нивните деца. Наместо тоа, интервенција насочена кон „неуспешните“ мисловни склопови на родителите може да ги научи родителите дека неуспехот може да биде корисен и како да реагираат на неуспесите на нивните деца за да ја задржат мотивацијата за учење кај нив “.

Изворниот текст може да се најде на: <http://digest.bps.org.uk/2016/06/parents-who-think-failure-is-bad-thing.html>